

Recordos

Nenos da escola da Roda con Dª Lucinda, a maestra de Barres, nel ano 1930

↓ Manuel García-Galano

Os que, por razóns d'edá y dos achaques, temos que pasar el máis del tempo na casa, tentamos de buscar el xeito d'encher as horas que se fain a miúdo tan llargas. Nel último inverno entretúvenme en axeitar nun diría un feixe, pro si úas caixadas de fotografías qu'eu tía esfaragayadas por un sito y por outro dende hai muitos, muitos anos; pode decirse que de toda a vida.

De camín que fía el trabayo —que me deu a súa xeira pra deixallo ben—, fun parándome en muitos retratos (en cuase todos por úa cousa ou por outra) que me trián á memoria un enxame de recordos de tempos que xa quedan mui llonxe.

Y nun dos que me paréi un bon cacho foi nos retratos dos nenos da escola, da mía escola da Roda (Tapia), feitos alló pollos anos 1930 ou 1931. Allí tamos os máis dos nenos qu'íbamos al colexo daquela, arredor del maestro ou maestra, qu'éramos úa búa niada. Puiden identificalllos ún por ún —algús con axuda— y fun poñéndoyes os sous nomes debaxo del retrato pra memoria dos qu'hoi xa nun son quen á reconocellos. Y é que muitos d'ellos —máis del mitá— xa se foron indo pral outro mundo y, os que non, todos nos convertimos en veyos; algús, como eu, en mui veyos.

Y miréi pra detrás nel tempo, y volvínome neno nel pensamento, y púxenme a pensar na vida d'aquellos

anos condo as corradas s'estraban con gancella y nellas nun había tractores nin autos, sinón carros con treitoiras; y acordéime dos nosos xogos pra os que nos abundaba úa pelota de trapos condo nun tíamos outra, ou úa bicicleta con rodas de madeira —eso quen chegaba a ella, qu'eran poucos—, y as nenas úa llouxía prá mariola. Y nun m'esqueiceron os compañeiros que vían á escola de llonxe, algús por carreiros ou camiños chíos de llama nel inverno, apencando con dous viaxes d'ida y volta tanto polla mañá como polla tarde. Y tuven reparando nas vidas de muchos d'ellos —cadún un historia— y nas veredas tan tan diferentes pollas que nos fomos encamiando cadún de nosoutros. Y penséi nos poucos que quedan hoi nel lugar, xa qu'os demáis fómonos indo pra fora, us pra cerca y outros pra llonxe —algús pra mui llonxe—, pro soñando todos col sou proyeuto, y tendo estonces toda úa vida por delante, ilusións a feixes y muitas esperanzas de que salise ben. Llougo, como sempre pasa, houbo de todo.

